

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

24 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror în Procuratura de circumscripție Chișinău, Țurcanu Svetlana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

ȘEREMETIEV Valeri XXXXX, născut la
XXXXX, domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.12.2018– 19.06.2019;

Instanța de apel: 09.06.2020 – 19.10.2020;

Instanța de recurs: 21.01.2021 – 24.02.2021.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 19 iunie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Șeremetiev Valeri a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea drogurilor sau analogilor acestora pe un termen de 5 ani.

A fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoare aplicată lui Șeremetiev Valeri conform art. 90 Cod penal, stabilindu-i termen de probă de 2 ani și nu se va executa această pedeapsă, dacă în termenul de probă, el nu va săvârși o nouă infracțiune, iar prin comportare exemplară va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

S-a încasat din contul lui Șeremetiev Valeri în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime totală de 1680 lei, în legătură cu efectuarea raportului de constatare tehnico-științific nr. 34/12/1 -R-4796 din 30.10.2018.

Corpurile delictive și anume: masa vegetală uscată și mărunțită de culoare gălbuie, în care s-a depistat cannabinoidul sintetic MDMB(N)- 2201, cu cantitatea

masei vegetale, care conține MDMA(N)-2201 de 0,806 g, împachetată într-un pachet din polimer sigilat”, care potrivit Ordonanței din 21 noiembrie 2018 și chitanței cu nr. 19, ce se păstra în Camera de păstrare a Corpurilor delictive din cadrul IP Buiucani, urmează a fi nimicite.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, Șeremetiev Valeri în perioada de timp de până la 19.09.2018, orele 12.25, urmărind scopul păstrării, precum și alte operațiuni ilegale cu analogii drogurilor, dându-și seama de survenirea acestora, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopului infracțional, ilegal a păstrat asupra sa, fără scop de înstrăinare, masă vegetală uscată și mărunțită care constituie analogul drogurilor.

Astfel, în cadrul petrecerii acțiunilor de urmărire penală s-a constatat că la data de 19.09.2018, în jurul orei 19.30 pe XXXXX, de către echipajul 902 a IP Buiucani, mun. Chișinău, a fost depistată o persoană de gen masculin, care ulterior s-a stabilit a fi Șeremetiev Valeri, care avea un comportament neadecvat. Ulterior, fiind condus în incinta SP-4 a IP Buiucani. XXXXX, asupra lui Șeremetiev Valeri a fost depistat și ridicat un pachetel din hârtie ce conținea masă vegetală uscată, mărunțită de culoare gălbuie, cu miros specific, ridicat prin ordonanță și procesul verbal de ridicare din data de 19.09.2018.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1 -R-4796 din 30 octombrie 2018, în masa vegetală uscată și mărunțită de culoare gălbuie, s-a depistat cannabinoidul sintetic MDMA(N)-2201, care în Hotărârea Guvernului al Republicii Moldova nr. 1088 din 5 octombrie 2004 cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului, nu este inclus.

Cantitatea masei vegetale, care conținea MDMA(N)-2201, constituie 0.806 g. Cannabinoidul sintetic MDMA(N)-2201, reprezenta o substanță obținută prin sinteza în laboratoarele chimice.

Conform Scrisorii Instituției Medico-Sanitare Publice, Dispensarul Republican de Narcologie al Ministerului Sănătății RM cu nr. 01-12/632 din 18.04.2017, substanța MDMA(N)- 2201 reprezintă analog al substanței AB-PINACA-CHM, care se atribuie la categoria substanțelor psihotrope, incluse în Hotărârea Guvernului al Republicii Moldova nr. 1088 din 5 octombrie 2004 și modificările ulterioare cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului. Tabelul I. „Substanțe stupefiante și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicale”. Lista nr. 2. „Substanțele psihotrope”.

Conform pct. 45, a „Hotărârii Guvernului nr.79 din 23.01.2006, cu privire la lista substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora”, cantitatea de la 0,806 g., MDMA(N)-2201, constituia proporții deosebit de mari.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea sentinței în partea individualizării pedepsei penale, rejudecarea cauzei penale conform ordinii stabilite pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Șeremetiev Valeri, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de 2 ani și 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita funcții legate de gestionarea drogurilor sau analogilor acestora pe un termen de 3 ani. Cheltuielile judiciare în sumă de 1680 lei să fie încasate din contul inculpatului.

În motivarea cerințelor sale, acuzatorul de stat a invocat următoarele aspecte:

- instanța corect a încadrat acțiunile inculpatului conform elementelor infracțiunii prevăzute la art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal - păstrarea analogilor drogurilor, săvârșite în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare;

- pedeapsa aplicată inculpatului de către instanța de judecată a fost greșit individualizată. Instanța nu a ținut cont de scopul pedepsei care primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului cât și a altor persoane;

- pedeapsa aplicată nu corespundea gravității infracțiunii săvârșite, personalității lui și pericolului social pe care îl reprezenta. Pedeapsa prea ușoară care a fost aplicată inculpatului, prin aplicarea art. 90 Cod penal, va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție;

- acuzarea a considerat că pedeapsa stabilită inculpatului era neîntemeiată și individualizată contrar prevederilor art. 61 Cod penal, nu-și va atinge scopul de corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui cât și din partea altor persoane;

- instanța a menționat că faptul recunoașterii vinovăției, a fost luat în considerare la aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și a redus cu 1/3 a limitelor de pedeapsă datorită judecării în baza procedurii simplificate, însă instanța în mod nejustificat a dispus suspendarea executării pedepsei conform art. 90 Cod penal, din motiv că în sentința menționată supra, fiind indicat expres că „*circumstanțe care atenuează răspunderea inculpatului conform art. 76 Cod penal, nu au fost stabilite*”.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2020, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, menținând fără modificări hotărârea atacată.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Sentința primei instanțe a fost contestată de procuror numai în partea individualizării pedepsei penale, iar ce ține de încadrarea juridică și vinovăție, sentința nu a fost atacată.

Instanța de apel a reținut că, în acord cu art. 16 Cod penal, pentru individualizarea pedepsei instanța de fond în mod întemeiat a ținut cont de nivelul de gravitate al infracțiunii săvârșite de către inculpat care face parte din categoria infracțiunilor *grave*.

Reieșind din circumstanțele concrete ale cauzei, ținând cont de scopul pedepsei penale - prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea lui Șeremetiev Valeri, cât și a altor persoane, instanța de fond corect a atestat că inculpatul a recunoscut vinovăția, a conștientizat pericolul faptelor comise, s-a căit sincer și la moment nu prezenta pericol social, asigurând că în viitor nu va mai admite încălcări de lege. Astfel, instanța a considerat oportună, corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc fără izolarea acestuia de societate, cu stabilirea unei pedepse prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Mai mult decât atât, inculpatul a colaborat pe cauza dată cu organul de urmărire penală. Subsecvent, instanța de fond just a apreciat că executarea efectivă a pedepsei cu închisoare reală, stabilită lui Șeremetiev Valeri nu este rațională și că acesta merita o șansă de a demonstra că, corectarea sa este posibilă fără punerea reală în executare a pedepsei cu închisoarea, motiv pentru care, potrivit prevederilor art. 90 alin.(1) Cod penal.

La rândul său, nici instanța de apel nu a constatat existența cărorva circumstanțe care ar justifica aplicarea față de inculpat a celei mai aspre pedepse sub formă de închisoare cu executarea reală a pedepsei. Conform art. 77 Cod penal, circumstanțe agravante nu s-au stabilit.

Circumstanțe atenuante în corespundere cu prevederile art. 76 Cod penal, nu a stabilit, dar a ținut cont de personalitatea inculpatului, acțiunile acestuia în vederea comiterii infracțiunii cât și urmările prejudiciabile ale faptei comise, inclusiv și faptul că nu are antecedente penale (f.d.34), este celibatar și nu are persoane la întreținere.

Potrivit scrisorii nr. 5406 din 21.11.2018 eliberate de Instituția Medico-Sanitară Publică Dispensarul Republican de Narcologie se confirmă că inculpatul la evidența medicului narcolog nu se află (f.d. 43), iar potrivit informației eliberate de CCSM Buiucani cu nr. 7/961 din 21 noiembrie 2018, la evidența medicului psihiatru nu se află (f.d. 42 verso).

Argumentul procurorului precum că pedeapsa aplicată de către instanța de judecată în privința inculpatului nu corespunde gravității infracțiunii săvârșite, personalității lui și pericolului social pe care îl reprezintă, a fost respins, deoarece contrar celor indicate de către acuzatorul de stat, inculpatul a recunoscut vinovăția, a dat declarații pe cauza dată, se căia de cele comise, a conlucrat cu organul de

urmărire penală și instanța de judecată, manifestând un comportament responsabil ce a facilitat investigarea și examinarea cauzei în termeni restrânși.

În contextul circumstanțelor expuse supra, inculpatului nu prezenta pericol pentru societate și izolarea lui de societate nu era o măsură necesară și echitabilă în coraport cu personalitatea acestuia și fapta comisă, ținându-se cont și de faptul că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit, or, pronunțarea unei hotărâri de condamnare constituie un avertisment sever pentru inculpat, iar suspendarea condiționată a executării pedepsei - perioadă determinată de timp în care va fi supravegheat comportamentul inculpatului constituie o măsură adecvată care va duce la îndreptarea inculpatului, rolul de constrângere și scopul pedepsei penale putând fi realizate în această modalitate.

Instanța de apel a subliniat faptul că dispunerea suspendării condiționată a executării pedepsei pe un termen de 2 ani, este o măsură legală și temeinică, aplicată în corespundere deplină cu condițiile stabilite la art. 90 Cod penal și care în esență oferă un sistem de garanții sub aspectul eficienței și poartă o severitate accentuată de natură să exprime un tratament adecvat inculpatului și să garanteze resocializarea sa viitoare pozitivă, scopul pedepsei fiind atins și fără condamnarea dânsului la o pedeapsă privativă de libertate.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6, 10 Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a deciziei în parte ce ține de individualizarea pedepsei, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivare recurenta a indicat că, instanța de fond și cea de apel nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, și incorect a ajuns la concluzia stabilirii unei pedepse non privative de libertate, aplicând eronat suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform prevederilor art. 90 Cod penal.

Acuzarea este de părere că pedeapsa trebuie să impună infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și să fie suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune, astfel că corectarea și reeducarea inculpatului în opinia procurorului, poate avea loc numai în condiții mai severe.

Raportând la aspectele de individualizare a pedepsei, instanța de apel a omis faptul că, inculpatul se află la evidența medicului narcolog din 13.08.2008 ca consumator de substanțe narcotice (hașiș) (f.d.43), ceea ce demonstrează că el este o persoană predispusă spre săvârșirea infracțiunilor inclusiv similară celei pentru care a fost deferit justiției, iar argumentul că inculpatul „a conștientizat pericolul faptelor comise asigurând că nu va mai admite încălcări” s-a bazat pe o apreciere subiectivă a circumstanțelor și părtinitoare poziției inculpatului, ignorând faptul că

timp de 10 ani inculpatul este un consumator activ de droguri, întrebuițează substanțe narcotice neavând nici un impediment (sfidând legea) de a le întrebuița nici o conștientizare sau reflectare asupra acțiunilor sale, ba dimpotrivă, dorind în mod conștient păstrarea analogilor drogurilor până nu fost depistat și documentat de către organul de politie.

Potrivit prevederilor art. 16 Cod penal, infracțiunea comisă de către inculpat se califică ca fiind una gravă, inculpatul a creat impedimente în mersul normal al examinării lor, prin eschivarea sa, acesta a părăsit teritoriul Republicii Moldova la data de 26.09.2019.

Deși la caz au fost reținute circumstanțele atenuante: nu are antecedente penale, anterior nu a mai comis infracțiuni și nu a fost atras la răspundere penală, circumstanțe ce au stat și la baza stabilirii pedepsei minime sub formă de închisoare prevăzută de legea penală, totuși aceste circumstanțe sunt niște stări de fapt în raport cu urmările prejudiciabile survenite prin săvârșirea infracțiunii, fapt care exclude posibilitatea aplicării beneficiilor prevăzute la art. 90 Cod penal.

Instanța de apel la stabilirea regimului suspensiv al executării pedepsei închisorii inculpatului s-a axat primordial pe personalitatea lui, reținând că anterior nu a fost tras la răspundere penală și nu are antecedente penale. Instanța de apel este obligată să argumenteze motivat privind circumstanțele cauzei considerate atenuante și în corelație cu care date despre persoana vinovatului ele servesc temei pentru aplicarea art. 90 Cod penal.

Acuzarea consideră concluziile primei instanțe ulterior preluate de instanța de apel, în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului sunt greșite și neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, fapt ce denotă că decizia adoptată contravine normelor legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, în care se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Din conținutul cererii, se constată că procurorul face trimitere la temeiurile de casare stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) din Cod de procedură penală, menționând că prin sentință, inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă prea blândă raportată la fapta comisă de acesta, iar instanța de apel nu a intervenit în acest sens în hotărârea contestată de acuzatorul de stat, de aceea, la caz, au fost aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale, instanțele de fond nemotivându-și

suficient hotărârile în acest aspect. Mai concret, recurenta critică primordial aplicarea art. 90 Cod penal față de inculpat.

Verificând actele cauzei raportate la criticile avansate, instanța de recurs le consideră vădit nefondate, menținând ad integrum statuările din decizia instanței de apel și din sentința primei instanțe, în partea ce ține de chestiunea individualizării pedepsei realizate în privința inculpatului pentru comiterea de acesta, a infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal.

Drept urmare, se relevă că corect instanța de apel a consemnat în partea descriptivă a deciziei adoptate despre faptul că: în privința inculpatului poate fi atins scopul legii penale, aplicându-i acestuia prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală și art. 90 Cod penal și învederând lipsa circumstanțelor agravante, dar a ținut cont de personalitatea inculpatului, acțiunile acestuia în vederea comiterii infracțiunii cât și urmările prejudiciabile ale faptei comise, infracțiunea comisă face parte din categoria infracțiunilor *grave*, faptul că nu are antecedente penale (f.d.34), este celibatar și nu are persoane la întreținere, la evidența medicului narcolog se află (f.d. 43), și nici la evidența medicului psihiatru nu se află (f.d. 42 verso).

O pedeapsă non-privativă de libertate este echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane,.

La individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului în prezenta speță, instanțele de fond au pus accentul și pe personalitatea persoanei vinovate, învederând și celelalte criterii de individualizare a pedepsei penale, cum ar fi gravitatea infracțiunii săvârșite, influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului. Infracțiunea comisă de inculpat se atribuie, în conformitate cu art. 16 Cod penal, la categoria celor grave și care nu prevede pedepse principale alternative, ci doar pedeapsa principală cu *închisoare de la 1 la 6 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani*.

Colegiul Penal susține integral argumentele expuse supra de instanța de apel, raliindu-se la părerea că în privința inculpatului urma a fi aplicată pedeapsa închisorii în limitele speciale prevăzute de sancțiunea art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, prin prisma art. 364 alin. (8) Cod de procedură penală, de 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea drogurilor sau analogilor acestora pe un termen de 5 ani și cu suspendarea condiționată a executării acesteia pentru o perioadă de probațiune de 2 ani în temeiul art. 90 Cod penal.

Instanța de recurs notează că, pentru a se reține eroarea de drept stipulată în pct. 10) și pentru a se statua că s-au aplicat pedepse individualizate contrar exigențelor legale, instanțele de fond urmau să facă abstracție de prevederile art. 75 și 90 Cod

penal, care reglementează criteriile generale de individualizare a pedepselor și condițiile de aplicare a institutului suspendării condiționate, limitele în raport de circumstanțe agravante și atenuante etc., ținând seama de limitele stabilite în partea specială a Codului.

Însă, cerința de casare presupune că s-a încălcat legea penală sau cea procesual-penală la aplicarea pedepsei și la stabilirea limitelor acesteia, dar procurorul pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi corectată vreo eroare judiciară, ci doar în vederea stabilirii unei pedepse cu închisoarea fără suspendarea condiționată a executării acesteia în privința inculpatului, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul de funcționare a acestei căi de atac.

Pe de altă parte, urmează de reiterat că în cuprinsul deciziei instanței de apel au fost expuse deja raționamentele care au stat la baza respingerii solicitării părții acuzării de a stabili o pedeapsă cu executare reală inculpatului. Din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dezbătut prin mai multe argumente criticele ce vizau pedeapsa, circumstanțele ce au influențat asupra operațiunii de individualizare a acesteia, totodată decizia cuprinde și temeiurile de aplicare față de inculpat a prevederilor din art. 90 Cod penal.

Față de lucrul judecat de instanța de apel, Colegiul consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportată la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja de comiterea altor infracțiuni.

Pe cale de consecință, instanța de recurs reiterează că motivarea pe care instanța de apel a formulat-o o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere și cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37) a hotărârii în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, a indicat că art. 6 §1 din Convenție deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale, fapt ce determină inutilitatea expunerii lor repetate în prezenta decizie.

Având ca reper considerentele arătate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal concluzionează că, la judecarea acestui dosar în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat sunt vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Țurcanu Svetlana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2020, în cauza penală privindu-l pe ȘEREMETIEV Valeri XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 martie 2021.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion